

Исмаил бег размисляше как да започне угара, защото той имаше ред: пожне ли се — трябва да се преоре, да се обжрне земята, за да я пече слънцето; че дойде ли ред, засеене, семето да си легне в земята, както човек си ляга а приготвеното легло. Заглеждаше се: коя нива е най чиста, че от там семе за посев да прибере; а там гдето местото е по-слабо — тор да му искара на есен.

Не сварил да обгледа всички имоти, жетварките пристигнаха нивата, която първа чака ред. Наредиха се в строй на ред и първа ракойка падна под сярпа на Рада от Илаковржт. Тя я поднесе на бега и му закачи клас на илика, че до година нивята да избоят над гърди. До като на бега се на-кочи първия клас, ей че се нажжна и първи сноп. Неда от Синджирлий се спусна с първи сноп пред бега; исправи го пред него и с поклон го поздрави:

— До година още по висок.

Всички едногласно женейки песен подеха:

Не ми се сърди първо ле либе,

Че нива жена

На Романя, в равно Загоре,

Под жежко слънце.

Моминско лице — слънце прегаря,

В моминско сърце обич разгаря;

Жито ли жена — по теб милея,

Овес ли жена — дважд по лудея.

Не ми се сърди първо ле либе,

Че за Ромжия

Тебе оставих; не те забравям

Дважд те милея . . .

Исмаил бег вслушан в песента, издигна снопа колкото може на височина, подхвърли го на горе от радост и като го хвана, измерил тежината му, прошепна:

— Машалла! Живот и здраве! Хвала на Аллаха!

После седна върху него. Че знаеше той: седниш ли на първи сноп, хамбарите ще бждат тжпкани. Па развърза кисия и в шепата му лжснаха жълтици. И като поднесе на Драго-